

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica, S. D., odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 3. listopada 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/18-01/34, URBROJ: 401-01/10-119-26 od 2. srpnja 2019.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Točkom 1. izreke rješenja tuženika odbijen je prijedlog tužitelja za povrat u prijašnje stanje, a točkom 2. izreke tog rješenja je odbačena, kao nedopuštena, žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti Grada Z., KLASA: 008-02/17-002/610, URBROJ: 251-02-02/014-18-18 od 4. prosinca 2018. godine.

Tužitelj u tužbi osporava zakonitost takvog rješenja tuženika i traži poništenje rješenja te predlaže da se predmet vrati tuženiku na ponovni postupak.

U bitnom iz razloga jer je 10. prosinca 2018. zaprimio naprijed naznačenu obavijest Grada Z. od 4. prosinca 2018., kojim ga se obavještava da se njegov zahtjev broj 17-4085/17-91/42 od 2. studenog 2017. za pristup informacijama o isplatama svim odvjetničkim društvima/uredima u razdoblju od 1. do 31. listopada 2017., ne smatra zahtjevom za pristup informacijama.

Poziva se na presudu ovog Suda broj: UsII-409/18 od 16. siječnja 2019. u kojoj je izneseno pravno shvaćanje da okolnost da je tijelo javne vlasti zahtjev riješilo podneskom, a ne rješenjem ne znači da se radi o postupanju u smislu odredbe članka 156. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09., dalje: ZUP) pa ne smije ići na štetu stranke. Sud je u toj presudi zaključio da se u takvom slučaju radi o rješavanju zahtjeva stranke za pristup informacijama zbog čega je izražen stav da tužitelj protiv takve Obavijesti može izjaviti žalbu Povjereniku za informiranje u roku od 15 dana od dana primitka te presude.

Osporava zakonitost točke 1. izreke osporenog rješenja tuženika jer je, u skladu s navedenim stavom ovog Suda, podnio prijedlog za povrat u prijašnje stanje radi izjavljivanja dopuštene pravovremene i potpune žalbe protiv obavijesti koja ne sadrži uputu o pravnom lijeku. Zbog toga predlaže točku 1. pobijanog rješenja poništiti. Dodaje i da, budući da mu, u Obavijesti, nije dana nikakva uputa o pravnom lijeku kojom bi mu se omogućilo izjavljivanje žalbe, smatra žalbu dopuštenom, ali i osnovanom pa predlaže poništiti i točku 2. rješenja tuženika.

Pojašnjava da je tražio informaciju koja sadrži podatak o trošenju javnih sredstava koja treba biti dostupna na temelju odredbe članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/19.-dalje: ZPPI), a koja informacija postoji, dostupna je i na jednostavan način bez provođenja dodatne analize jer je riječ o knjigovodstvenom podatku dostupnom svakodobno. Predlaže da se poništi rješenje tuženika i da mu se naknade troškovi upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je u svojim odlukama zauzeo stav kad Obavijest nije dana sukladno odredbi članka 23. stavka 1. točke 6. ZPPI-a, da se u tom slučaju ne može raditi o rješavanju zahtjeva pa se ne može ni prihvatiti mišljenje da bi Obavijest, predstavljala rješenje o odbijanju zahtjeva protiv koje bi se mogla izjaviti žalba. Ukazuje na stav Suda iz presude broj: UsII-452/18 od 14. ožujka 2019. prema kojem podatak prvostupanjskog tijela o isplatama odvjetnicima predstavlja informaciju u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a. Smatra da bi bilo protivno načelu ekonomičnosti i učinkovitosti Obavijest smatrati rješenjem o odbijanju iz članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI-a te ponovno vraćati postupak u stadij žalbe, tim više što je predmetnu Obavijest tuženik smatrao aktom kojim zahtjev nije riješen i da je nastupila „šutnja uprave“ pa je svojim rješenjem UP/II-008-07/18-01/34, URBROJ: 401-01/10-19-19 od 8. siječnja 2019. naložio Gradu Z. da riješi zahtjev tužitelja od 2. studenog 2017. Potonje rješenje je postalo pravomoćno pa tuženik smatra da bi vraćanje predmeta u stadij rješavanja žalbe bilo besmisleno i protivno načelu ekonomičnosti upravnog postupka, a došlo bi i do povrede instituta pravomoćnosti koji onemogućuje izmjenjivost pravomoćnog akta i ne dopušta da se o pravomoćno riješenoj stvari ponovno odlučuje. Dodaje i to da nije bilo zakonskog uvjeta za prihvaćanje prijedloga za povrat u prijašnje stanje, jer presuda ovog Suda ne može predstavljati odlučnu činjenicu na kojoj se takav zahtjev treba temeljiti, već predstavlja stav sudske prakse, a osim toga činjenice koje dovode do propuštanja moraju postojati u trenutku roka za poduzimanje određene radnje pa presuda na koju se tužitelj poziva, s obzirom na datum njena donošenja u odnosu na datum primitka Obavijesti, ne može predstavljati takvu činjenicu. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da nije bilo zakonskih uvjeta za prihvaćanje prijedloga tužitelja za povrat u prijašnje stanje. Naime, prema odredbi članka 82. ZUP-a stranci koja iz opravdanog razloga propusti u roku obaviti neku radnju pa je zbog tog propuštanja isključena od obavljanja te radnje dopustit će se na njezin prijedlog povrat u prijašnje stanje postupka prije propuštanja poduzimanja radnje u određenom roku (u daljnjem tekstu: povrat u prijašnje stanje), povrat u prijašnje stanje dopustit će se i stranci koja je iz neznanja ili očitom pogreškom poslala ili predala podnesak na vrijeme, ali nenadležnom javnopravnom tijelu.

Prema navedenoj odredbi povrat u prijašnje stanje se može koristiti kad je stranka u postupku propustila izvršiti neku procesnu radnju vezanu za prekluzivni rok u redovnom upravnom postupku, o čemu se ovdje ne radi.

Ovo stoga što odluka suda ili shvaćanje suda o pravnoj prirodi određenog akta ne predstavlja opravdani razlog zbog kojeg je tužitelj propustio rok za podnošenje žalbe, u smislu naprijed navedene odredbe Zakona, zbog čega nema mjesta povratu u prijašnje stanje.

U odnosu na obrazloženje tuženika iz odgovora na tužbu prema kojem se Obavijest koja sadržajno predstavlja odbijanje zahtjeva, ne može smatrati rješavanjem zahtjeva sukladno odredbama ZPPI-a jer, kad Obavijest nije dana sukladno članku 23. stavku 1. točke 6. ZPPI-a, tada se ne može ni raditi o rješavanju zahtjeva, valja ponoviti stav iz presude ovog Suda poslovni broj: UsII-409/18-7 od 16. siječnja 2019., prema kojem, s obzirom na sadržaj zahtjeva i sadržaj Obavijesti, ona predstavlja rješenje kojim se zahtjev radi ostvarivanja prava na pristup informacijama odbija. U takvom slučaju se sukladno odredbi članka 25. stavka 1. ZPPI-a protiv rješenja tijela javne vlasti može izjaviti žalba Povjereniku u roku od 15 dana od dana dostave rješenja. Slijedom navedenog obrazloženje osporenog rješenja, a glede pravne prirode naprijed navedene obavijesti, ne može se prihvatiti.

Međutim, iz podataka spisa predmeta dostavljenih Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je tuženik, povodom predmetne Obavijesti Grada Z. od 4. prosinca 2018., smatrajući da to prvostupanjsko tijelo nije u roku odlučilo o zahtjevu tužitelja za pristup informacijama, svojim rješenjem, KLASA: UP/II-008-07/18-01/34, URBROJ: 401-01/10-19-19 od 8. siječnja 2019. naložio Gradu Z. da u roku od 8 dana riješi zahtjev tužitelja za pristup informacijama sukladno odredbama ZPPI-a, a radi se o istovjetnom zahtjevu za pristup informacijama o ukupnim isplatama pojedinim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 31. listopada 2017. Protiv tog rješenja niti tužitelj, a ni Grad Z. nisu podnijeli tužbu ovom Sudu pa je to rješenje postalo pravomoćno.

Stoga, u okolnostima ovog konkretnog slučaja proizlazi da je u suštini žalba tužitelja izjavljena protiv Obavijesti Grada Z. od 4. prosinca 2018., riješena rješenjem tuženika od 8. siječnja 2019. pa iz ovog razloga, a ne iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, nije bilo mjesta ponovnom odlučivanju o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv iste Obavijesti.

Slijedom navedenog, valjalo je pozivom na odredbu članka 57. stavka 2. ZUS-a, odlučiti kao pod točkom I. izreke, a odluka o troškovima spora (točka II. izreke), pošto tužitelj nije uspio u sporu, utemeljena je na odredbi članka 79. stavka 4. istog Zakona.

U Zagrebu 3. listopada 2019.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović, v.r.